

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rais.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

ANTI TANNER.

Lo Dr. Tanner no bastava: era necessari que sortís un altre tipó a ferli la competència, y segons veig en los periòdichs de Roma, Italia tindrà la gloria de possehirlo.

Es un tal Cárlos Janni, y ell sol donarà honra y gloria al seu país.

Pero avants de seguir endavant, hém de donar compte de una costum molt generalisada en la Peninsula italiana, segons m' ha contat un amic.

En aquell país, quan neix una criatura, avants de vestirlo, ja l' hi estudian las inclinacions.

Per endavinarlas, la llevadora l' agafa, 'l coloca d' esquena a la freda paret y observa. Tres professions ocupan a la majoria dels italians, y la criatura demostra naturalment, quina de las tres l' hi agrada més.

Al sentir la fredor de la paret fa una ó altre de las tres cosas: belluga las camas ó xiscla ó bè está quiet.

Si belluga las camas, ja desde aquell instant lo destinan a bolero.

Si xiscla 'l destinan a cantant.

Si s' está quiet lo destinan a cuynar.

Cárlos Janni no vá xisclar, no vá moure las camas, ni vá estar del tot quiet. Cárlos Janni vá fer un gran badall.

La seva familia vá quedar assombrada.—¿Que 'n farem d' aquest xicot? preguntava la mare.

—Esperem a véure, vá respondre 'l pare. Aquest badall lo mateix vol dir que resistirà la fam com un camell, ó que tindrà unas tragaderas de llop. Si lo primer, lo enviarem a Espanya de mestre d' estudi; si lo segon l' hi farem seguir la carrera politica, y arrastrat per l' afany de devorar, arribará fàcilment al ministeri.

Ha passat lo temps, Cárlos Janni s' ha fet home: ha sentit parlar del Dr. Tanner, ha vist l' admiració profunda que ha causat aquell llarch dejuni de 40 dias, y s' ha proposat eclipsar al doctor Nort-America, sense que la seva hasanya sembli una mala copia.

No, 'l célebre Janni, s' ha palpat l' estómac, s' ha fet bisurar la dentadura, y plenament convensut de que la seva forsa de barras y facultat digestiva no té rival, ha fet publicar la següent nota en varios periòdichs:

«Si 'ls americans han volgut fer veure que saben dejunar, jo demostrare que a un romá quan se tracta de menjar, ningú l' hi passa la mà per la cara.

«Si m' ho pagan jo m' comprometo a comensar lo meu experiment, menjantme per esmorsar lo que vaig a dirlos. Si no m' ho acabo que tot lo mon civilisat me diga que soch un pobre home. No m' enfadare.

1.º Dotze dotzenas d' ous ab truita; y si volen dotze dotzenas de frare.

2.º Dotze dotzenas de costellas a la brasa.

3.º Mitja arroba de calamarsos.

4.º Cinch carniceras de llús.

5.º Un cove d' escarola ab vintiquatre pollastres rostits.

6.º Un formatje de Gruyera.

7.º Pá (molt poch perque no soch panarra) un centenar de llonguets.

8.º Vi (molt poch també, perque m' agrada molt l' aygua). Per rentarme la boca de quan en quan, 50 litros.

9.º Fruyta: quatre melons y un cove de présechs.

Qualsevol que vulga fer la proba, que vinga a trobarme.

Los periòdichs italians s' ocupan d' aquest menjador de primera forsa, y donan detalls de la seva persona.

Cárlos Janni vá neixe 'l dia primer de abril de 1809: sempre ha sigut de barra, y a pesar dels seus 71 anys se manté fresch y robust com un home a la flor de l' edat: si no tingués lo cabell y 'l pèl de la barba blancs no l' hi farian més enllá de 45 anys. Aixó proba que 'l menjar aprofitá més que 'l dejunar.

Acostuma a passar tot lo sant dia corrent per fora ab l' escopeta al coll, y diu que aixó ho fá perque 'ls aires del camp, obran l' apetit. No ha tingut may cap

malaltia, Surt avants de trench d' alba, y cap al tart quan arriba, després de sopar ab molta abundancia, se 'n vá a passar la vetlla a casa de un seu amic licorista.

Gasta molt bon humor, y diu que mentres lo menjar no l' hi falti, a pesar dels seus 71 anys pensa viure'n altres 71.

Tots los periòdichs de Italia s' han ocupat de la seva proposició per fer la competència, encare qu' en sentit contrari, a n' en Tanner.

Un periòdich de Roma, *Il Messaggero*, promet a n' en Janni, que si manté la seva paraula, ell se compromet a pagarli tot l' oli de resina que necessiti per purgarse.

P. DEL O.

NOCTURNOS.

Bella es la nit. Transportémnos a las tant poéticas com frondosas voras del Ter.

Las cristallinas ayguas del riu van escorrentse entre 'ls brins d' herba, que sas marges guarneixen, reflexant com fidel mirall los encantadors grupos de salzers que dolsament enlassats pels jonchs y canyas, posan un débil limit a la enjogassada corrent.

Las dotze acaban de ferir l' espay ab sa trista y monótona veu de bronze, despresas del campanaret de una iglesia vehina.

La lluna que comensa a despuntar en los llunyans turons platejant las suaus ondulacions del riu, ilumina lo cami per entre mitj de la brosta, a una nina tant pàlida com l' astre que la guia y que a no ser per los tristos sospirs que de son pit s' exhalan, se podria molt ben pendre per una fada.

Arriba a una plasseta, forma-la per las vigorosas socas dels arbres, y llansant un conmovedor jemech, que s' aná a perdre entre l' espés follatge que cubria son hermós cap, diriji una recelosa mirada per l' entorn, fins que sos ulls se clavaren vers un objecte esblanquehit fixat al peu de l' aygua... Era sa casa.

Llavors l' hi saltá una llágrima que recorrent son rostre aná a amagarse entre 'ls plechs de sa roba.

Passa un quart y s' multiplican los sospirs; al fi s' converteixen en silenciosos plors, y cedint a sas decayudas forsas se deixa caure de jonolls damunt de l' herba, y presa de las més vivas convulsions acaba per delxarhi caure son contornejat cos... folla se revolca sobre la matisada catifa repetint ab sa defallida veu:

—¡Oh! las malehidas monjetas de abl vespre m' han fet un mal de ventre que m' cuyda a reventar...

La lluna s' amaga darrera un nuvolet de plata... avergonyida.

II.

[AY].....

S' ha acabat lo combat... los corps revoltejan per damunt dels cadavres.

L' espay es un mar de tenebras... lo llamp esqueixa ls núvols... [AY] que frèstega es la nit!

Lo vent fa cruixir los arbres de la salzareda... las ayguas del riu surten de mare... y aquest etern udol dels gossos... ¿Qué son aixós crits?... [Ah] 'ls morts que abandonan sas tombas... ¿Y aquest estrepitós soroll?... Las rocas despresas dels turons revolcantse vers la timba...

[AY] trista de mi, deya la pineta d' ulls de cel, buscant pel barranch a son ayment mort, ¿ahont trobarlo? Desesperada corro tota la nit buscantlo. [AY] pobreta de mi, y deixant a trossos mon cor entre las arjelagas... ¿Qué son eixas fatídicas veus?... [Ah] las campanas tocant a mal temps.

Los morts de la planuria a l' impuls de la tempesta, recorren la immensitat embolicats ab sas blancas mortallas.

Lo torrent se desborda despenyantse baix lo barranch... y la pobra nineta 's troba en son fons.

Mes ¡ay! las ayguas tornan a reapareixe jugant ab un cos... es lo de la nina... Ressona, fent tremolar las mateixas tenebras, un tró y la nina cau del llit tirant una cadira a terra, fentse una banya al front y se desperta...

Somiava.

A. SOLÁ Y VIDAL.

DE OMNI RE SCIBILI.

(TRADUCCIÓ CATALANA DE UNA COMPOSICIÓ DE BARTRINA)

Jo tot ho sé! Del món los secrets fonsos ja no son pera mí lo que 'n diu sobrehumans estranys misteris lo trist vulgo ruhi.

Tant sols la ciencia ma ansietat mitiga, y per la ciencia sé que no existeix eix Déu que sempre amaga lo fosc últim perquè.

Sé que jo soch bimá y a més mamífero, (que no es poch sapiguer) y se també 'l qu' es l' átom, eix problema del ser y del no ser.

Sé que 'l rubor qu' encen las nostras galtas es la sanch arterial; que las llágrimas son secrecions puras del f' sach llagrimal;

que la virtut que al bé los homes porta y 'l vici corruptó, son certs átomis d' albumina y fibrina en curta proporció;

que 'l geni no es de Déu sagrat vestigi, ah! no senyors, no tal: lo geni es un producte dels sistemas nerviós y cerebral,

y sas creacions de mágica bellesa sols estan en rahó del fósforo que dintre 'l cap se tanca ¡no de la inspiració!

Amor, misteri, goig, vaga delicia, sentiment y plaher... ¡paraulas vuydas de sentit exacte sense rahó de ser!...

¡Gosar es tenir sempre electrisada la médula espinal! Y en sí 'l plaher es res ó poca cosa, un óxit una sal.

¡Y dirán qu' es prosáica nostra ciencia! ¡qui ha al món res tant hermós, viva Déu, com la fórmula algebraica C = π r 2!

Tot, tot ho sé! Del món los secrets fonsos ja no son pera mí lo que 'n diu sobrehumans estranys misteris lo trist vulgo ruhi.

Mes ¡ay! que quan d' orgull mon ser 's m' ompla y exclamo: ¡tot ho sé!... sentu equi, en lo meu pit, dins de ma essencia, un algo... un no sé qué!... (T. DE C. G.)

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

L' ullada que aném a donar té de ser rápida, pero será complerta; la senmana ha donat poch de si, y d' allá hont no n' hi ha no n' raja. Pero no perdém temps, y a la obra. Novedats s' ha tancat y no s' obra sino 'l diumenje a la tarde a la veu de la companyia que dirigeix l' es-

La companyia dramática que dirigeix l' aplaudit Tutau y que funciona al Bon Retiro, ha estrenat Un matrimonio politico, qu' es una pessa d' istiu, de bon tall y que 's posa molt bé. En lo mateix teatro hém vist la Civili y 'l seu espós Sr. Palau. La Civili es una actris italiana que cultiva l' escena espanyola. Té grans condicions per la declamació, encare que la figura y una veu ingrata no l' hi permeten fer gala del seu notable talent. Lo Sr. Palau es un actor apreciable. Han posat varias obretas estrenadas a Madrit y han sigut molt ben rebuts.

Al Tivoli han viscut alguns dias de l' obra De Sant Pol al Polo Nort, aprofitant la forsa del Hércules Battaglia per ferla tirar endavant. També s' ha celebrat lo benefici dels autors de la sarsuela La Virgen del Pilar, anunciante l' última representació. La companyia s' ha aumentat ab la senyoreta Rosa Alba, que revela bonas condicions.

Al Odeon aquest diumenje van posar La calle de la Tapineria. Ja veuhen una botiga de sabater. Donchs s' equivoquen: també 'l carrer de la Tapineria té la seva historia trágica. 'L drama 's titula La calle de la Tapineria ó la Inquisición de Barcelona. Es un drama de Odeon, ab molts actes y molts sensacions.

Y saltém de cop al Espanyol. Los bufos se 'n han anat y ha vingut una companyia d' ópera dirigida per en Dalmau.

Apenas tinch temps de judicarla ab verdader coneixement. No hi vist més que 'l Faust, y m' ha semblat trobarhi elements que valen y altres que no son possibles a Barcelona. Aixó indica que 'l quadro es desigual. La Margarida vá estar bé; en cambi 'l Mefistófeles no podia sentirse. Es un baix a qui 'l públich vá deixar lo tant petit, que al últim ja no pujava un través de dit de las taulas. ¡Pobre Mefistófeles!...

Al Circo eqüestre han debutat Mlle. Lechmann y 'l Sr. Montero, y 'ls germans Daré. La Lechman y 'l seu caball, que camina primer ab las potas del davant y despres ab las de darrera sobre la barana, proporcionan al públich de la primera fila molts sustos y moltas riatlles. Sustos quan passa per davant; riatlles quan ha passat. Tathom s' alegra de ser valent.

En quan als germans Daré, jo 'ls asseguro que es de lo més notable que hem vist al Circo. Treballan a la barra fixa, l' un fent l' artista serio y l' altre l' artista de broma; y un y altre executan exercicis originalissims. A un dels Darés l' hi falta una cama.

Qui sabl deya un espectador; potser se la vá fer tallar expresament. Aixis quan fa una planxa, 'l cos no l' hi pesa tant.

N. N. N.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS DE HOMES CÉLEBRES.

Lo mestre Gounod tenia un barber molt aficionat a la música. Mentres l' hi feya la barba tot era parlarli del art diví.

Un dia—tothom té una hora tonta—va presentarse a casa del autor del Faust ab un paper de música cargolat, a la mà.

—Vinch a darli una sorpresa, vá dirli: l' hi porto perquè 's digni mirarla y dirme lo que l' hi sembla d' aquesta romansa que jo máteix hi compost. Adverteixi qu' encare no hi ha la lletra.

Gounod vá passar la vista pel manuscrit, y exclamá: —Vosté diu que no hi ha la lletra, y jo trobo, amich mèn, que tampoch hi ha la música.

Lo sabi Littré, home de molt bon carácter, empenyat un dia en una polémica, en la qual lo seu adversari 's desmandava, contra la seva costum, vá deixarse arrastar per la ira, y vá escriure un article duríssim en lo seu periódich.

Lo fet era tant estrany, que no 's parlava sino del article de 'n Littré en todas las tertulias.

—De segur que aixó acabarà mal, deya un.

—No es possible: Littré no ha agafat may ni un sabre ni una espasa, ni ha tirat may cap tiro.

—Llavors un militar exclamá: —Donchs digan que aquest home no sab res.

Un xiste del pobre Bartrina. Estavan parlant un dia dels planetas ab un conegut catedràtic de la nostra facultat de ciencias, y 'l nostre estimat amich l' hi digué: —Escolti: ¿ha calculat may quina alsada hauria de tenir lo portal de una caixa de préstams, per durhi a empenyar el anillo de Saturno?

GRANIZADA.

ALBUM PER APELES MESTRES.

CARTA A UN AMICH.

¿Vols que t' expliqui en pochos mots los assumptos de qué tracta y tot lo que jo hi trobat en l' album la Granizada?

Passeja 'l teu pensament per boscos y per montanyas, eleva'l dalt del espay, feslo surar per las ayguas, retrocedeix al passat mirant épocas llunyanas, desentranxa 'l pervenir buscant temps foscos encara, entra dins de tú mateix, palpa 'l teu cos, la teva ánima, contempla los teus sembants, condensa, en una paraula, tot lo que 's tanca en lo mon, y en eixa volada rápida veurás perdit y escampat lo que hi há en la Granizada.

L' artista déu possehir un microscópic de tanta potencia, que ab ell recull detalls que a tothom escapan. Allí 'l art se fá miner y devalla a las entranyas de la terra, y trèu a dalt los misteris que s' hi amagan. Allí 's torna filòsoph y entra als cervells y 'ls descarna, revelant tots los secrets de la criatura humana. Allí es satirisador y ab atrevidas fibladas critica fets y costums, y en un contrast admirable, presenta lo més estrany unit ab lo que 'ns encanta, lo qu' es alegre ab lo trist, lo que crea ab lo que mata, y una petitesa gran ab una grandesa magna.

Allí, en fi, revolejant com l' abella en la enramada, l' art xucla d' allá y d' assí ja un xiste, ja una paraula, ja una idea original, ja un diálech de sal ática, ja un dofs colóqui d' infants, ja un pensament que s' amaga, y ho ajunta en confusió capritxosa y agradable, semblantse lo seu treball a un gran ram hont se destacan flors de mil y mil colors, mes totes frescas, lossanas.

¿Has pensat algun moment en las ideas extranyas que déu concebi un pollet quan un dia 'l menjar falta? ¿No voldrias penetrar dintre sa closca insondable y llegi 'l seu pensament? Donchs llegeix la Granizada.

¿Has vist lo que fá 'l cargol quan escolta 'l tro qu' espanta, y prevéu la tempestat, y véu las gotas com cauhen y troba l' aygua per tot? Donchs mirat la Granizada.

No es possible enumerar los varis extréms que abraça; de tot parla, ho pinta tot, homes, bestias, cosas, plantas. L' artista no s' ha esforsat en exagerar imatjes ni en retorsar lo sentit d' un xiste ó d' una paraula. Provehit del gran recurs de que al principi t parlava, com si vejes d' aquest mon més de lo que 'ls ulls alcansan, ha escullit qualsevol punt, l' hi ha dat forma, l' hi ha dat ánima y l' ha presentat sonrihent dihentnos: —¿Qué tal? ¿agrada?

Crech qu' ell es lo precursor que designa y que senyala lo camí que déu seguir la caricatura; ell alza lo bras y signant lo mon diu ab veu robusta y franca: —Aquí teneu lo tresor que déu esplotarse encare; aquí hi ha lo manantial hont déu beure 's é inspirarse si 's vol de debó crear caricatura e'evada.

Vet aquí lo meu parer que podia ben guardarme, ja que ab la carta present y envío la Granizada perquè juljis per tos ulls millor que per mas paraulas.

C. Gudi.

ESQUELLOTS.

Si aquest any s' arriban a fer las firas y festas, a la forsa serán magres. S' ha de convenir en que Barcelona are com are no está pas per festas.

La suscripció no dona grans resultats, y es molt sensible.

Pero, ja se sab, en aquestas cosas quan falta l' entusiasme, falta tot.

A Italia un fumador vá envenenarse, y ab una mica més hi peta. La cosa vá venirli de fumar-se un cigarro del estanch.

Lo metje vá badar lo cigarro y á dintre vá trobari un escorpi.

No 'u fassin corre, no fòs cas que alguna cigarrera espanyola l' hi dongués la gana de imitar á las cigarreras italianas.

No obstant de que 'ls que encare fuman del Estanch, se mereixen no sols escorpi, sino serpent de cascabell.

Lo célebre Dr. Tanner, dejunant y sense dejunar es un magatzem de sensacions deliciosas.

Fá dos ó tres dias un periódich inglés publicava 'l següent telégrama que deya haver rebut de Nova York.

«Tota la ciutat está agitada perque acaba de descubrirse que 'l Dr. Tanner s' alimentava per medi de lavativas de extracte de carn de Liebig, que l' hi administrava quan se havia ajegut, un amich seu amatgat dessota del llit.

»La població está furiosa y ha tractat de invadir lo Charendon Hall per castigar al impostor; pero afortunadament la forsa armada ha arribat á temps per dispersar als alborotadors.

»Hi ha una gran efervecencia.»

Are vostés calculin lo gran partit que 's pot treure de aixó de las lavativas

Ja no vull dirlos lo primer que han de demanar á un amich, si 'l convidan á menjar d' aquest modo.

Lo bonich fora que l' amich ho trobés bõ, y que 'ls hi digués:

—Home, fassa 'l favor de posarme'n mitja xeringueta més, si es servit.

Y calculat tot, resulta que hi ha un home que té més mèrit que 'l Dr. Tanner, y es aquell amich que vá estarse quaranta dias y quaranta nits amatgat sota 'l llit del célebre doctor y sempre á punt de donarli una ajuda.

Aixó sí, senyors, que té un mèrit extraordinari.

L' Apeles Mestres ha publicat ja la *Granizada* corresponent al mes de Juriol.

Es, si es posible, més notable que las anteriors. Entre altres ideas originalissimas, sobresurt la coneguda décima de Calderon «*Cuentan de un sábio que un dia.*»

De segur que si en Calderon sortia del sepulcre, s' hi faria un panxó de riure.

No hi ha res més deliciós que las llistas de suscripció que s' han obert en los periódichs neos.

Hi ha suscripcions per costejar un *As d' oros* nou, al Noy Terso, y llistas de personas que ofereixen los seus serveys als pobres jesuitas expulsats de Fransa. En la que publicava 'l diumenje la *Revista popular* s' hi llegia lo següent:

«La excelentissima D.ª Carlota Jaurequi ofrece sus servicios personales incondicionalmente.»

Vaja, si aquesta senyora es tant guapa com generosa, aquí hont me veuen soch capàs de ferme jesuita.

Un jove de humor convida á tres ó quatre companys á fer una sortida de camp. Se 'n ván á una suntuosa torra, passan las horas, arriba al mitj dia, y ningú parla de dinar.

—¿Qué no menjém res? pregunta un de la colla.

—¿Cóm menjar! Vos hi tret á fora per fer un dia de camp á la moda, per l' istil del Dr. Tanner. Lo primer que menjí...

—¿Qué?

—Paga un dejuni á ca 'n Justin.

Parlant del Dr. Tanner:

—A la méva terra, deya un embustero que per dir las no 's descalsa, hi ha una dona que vá estar dos mesos sense menjar res... y aixó que feya de dida y criava!

Un altre deya:

—Aquest Dr. Tanner déu ser molt rich.

—Perqué?

—Vá estarse quaranta dias sense treballar. Si no hagués tingut medis ¿qui l' hi feya la vida tot aquest temps?

A Betlém lo diumenje passat ván tractar de treure 'ls dimonis del cos de un individuó.

Diu que l' endemoniat cridava: ¡Viva Garibaldi! ¡Viva Gambetta! y fins ¡Viva en Boet! y ¡Viva en Carreras!...

Ván assistir al acte representació de las diverses associacions y confrarias católicas de Barcelona; y á pesar de las oracions, los dimonis no ván voler sortir.

Si 'l endemoniat no vol palir més, que 's passi per casa; hi tinch una oració de freixa, en forma de vara, que per cosas aixis, fá verdaders miracles.

Per acabar, aquí vá un argument en defensa dels mormons. No es mèu, es de Brigham Young, l' apóstol de aquella famosa secta que practica la poligamia.

—Una de dos, deya Brigham: lo matrimoni ó es bõ ó es dolent. Si considerém que per tot arréu está establert, hém de convenir en que es bõ. Are bè, de una cosa bona con més se 'n pren millor. Aixis donchs, lo gran que es casarse ab molts donas á la vegada!

QUÈNTOS.

Entre dos calaveras:

—Y donchs Quimet ¿cóm tens la construcció de aquelles casas que volias edificar al Ensaxe?

—Bè, home: avants de tenirlas alsadas á primer pis, ja las tenia cubertas.

—Ab qué? Ab la teulada?

—No, ca: ab varias hipotecas.

Un minyó vá desafiar á un altre perque anava dihent per tot arréu que l' hi podia l' alé.

—Si, es cert, vá respondre 'l desafiat al rebre als padrins: no negarè que ho he dit; pero no negarè tampoch que 'l mèu nás se n' ha adonat, y lo que sent lo nás bè pot dirho la llengua.

—Bueno, donchs, serveixis indicar dugas personas que s' entenguin ab nosaltres.

—Aixó sí que no, de cap manera.

—¿No regoneix vosté mateix la falta? Llavors....

—Escolti: si ell put, per més que 'm mati pudirá; y en cambi si 'm matava al cap de pocas horas jo pudiria tant com ell.

Un marit pert á la seva dona: l' enterra ab suntuositat, l' hi fá fer solemnes funerals, y al cap de pochi dias l' hi presentan lo compte. Pujava 300 duros.

—¿Trecents duros! exclama 'l viudo fent un sospir. Home, per trescents duros casi m' estimaria més que no se m' hagués mort.

Se celebra un matrimoni: ell es un jove guapo y porta un apellido aristocrátich; ella es rica; pero en cambi es més lletja que 'ls set pecats capitals.

Alguns concurrents parlan del nuvi y de la núvia, y un amich del primer, diu:

—Francament, senyors, no sè com l' Arturo gosa á casarse ab una dona tant lletja.

—¿Oh! respon un altre. No perdis de vista que aquesta dona tant lletja l' hi porta 150 mil duros de dot.

—¿Alt! replica un tercer: no son de dot.... son de indemnisió.

Una senyora ja madura, pero soltera y bèn conservada, després de molts anys ve rebent cada nit la visita honesta de un amich de la infancia.

—Quan t' agrabeixo la atenció que tens ab mi, venintme á veure cada vespre, l' hi diu la jamona.

—No tens res que agrahirme: es la costum, y ademés en aquesta hora no sabia ahont anar.

—Aixó vol dir que aquí hi passas bè l' estona.

—¿Pots duptarho?

—Llavors ¿perqué no fém una cosa, tú y jo?

—Digas.

—¿Perqué no 'ns casém?

—Pausa llarga.

—Jo 't diré noya; hi veig un grave inconvenient. Si 'm casava ab tú, llavors ¿ahont aniria á passar la vetlla?

Parlava un jove de que havia prés l' empresa de un teatro y un company l' hi preguntava.

—Y bè ¿quin género pensas explotar?

Resposta del empresari.

—Per are 'l género.... humá.

Un amich á un altre:

—Escolta Miquel ¿tens per casualitat un parell de pessetas que no sápigas que ferne?

—Si, home; aquí las tens, respon en Miquel posantli una pessa de dos pessetas á las mans.

L' altre l' hi dona las gracias, las préu y se las mira.

—Mira, Miquel: son falsas.

—Ja 'u sabia; pero recorda que m' has demanat dugas pessetas que no sápigas que ferne. Si fossen bonas ja 'u sabia.

Una pobre demana caritat á una senyora.

—Senyora, diu ab veu llastimosa: donguim dos quartets per la mort de Déu....

La senyora respon que no 'n té cap. Y la pobre quadrantse y ab las mans á la cintura exclama ab tó de befa:

—¡Ay, ay! Aquesta senyora no té un quarto. ¿Vol que n' hi deixi?

Un senyor anunciand, que vá al Liceo y desde un palco de primer pis contempla la platea, adonantse de un sens fi de calvas llubentas y llisas, exclama:

—¿Quins anunciés més visibles podrian estampars' hi! Malas enguanyadas.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
Un ximplet á la Conxita
la seva má prima dos,
y li jura y li perjura
que será etern son amor,
Mes ella li ha vist las tres,
y li diu ab molta rahó
que sols a' escolta als total
que ván ab bona intenció.

UN XATO.

II.
Primera menjan las bestias;
segona 'l pagés ho fá
y trobarás en l' Esquella
smpre, smpre lo total.

A. G. P.

ENDEVINALLA.

Soch una lletra
sens companyia,
y á fora, á taula
soch cada dia.

PISTRAUS.

MUDANSA.

Are que s' ha obert la tol,
un gos de tol buscare;
si de ensenyar tot me costa
lo tiro á la tol correns.

MANEL.

QUADRAT DE PARAULAS.

Sustituir los pichs ab lletras que llegidas vertical y horizontalment diguin; la 1.ª ratlla una cosa que no tets tenim; la 2.ª lo imprevis; la 3.ª un objecte de roba y la 4.ª uns animals.

PAXOLLI.

CONVERSA.

—Hola Juan;
—Tonet, l' avia 't busca.
—Si l' hi deixada are mateix....
—Donchs diu que avisis....
—A n' aquí?
—Ja ho hem dit.

UN BARBUT.

TRENCA-CLOSCAS.

Ubeda, Toledo, Guadalajara, Andujar, Oviedo,
Numancia, Segovia.
Ab aquests noms, posats en columna, formar lo nom d' un poble célebre d' Espanya.

PERE BOFERO.

GEROGLIFICH.

Lladres NOS x 3 Lladres
ANTONIA Y EMILIA.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—Car-me-li-ta.
- IDEM 2.ª—A-ga-fi.
- ENDEVINALLA.—Tela.
- ANÁGRAMA.—Sumas, musas.
- TRENCA-CLOSCAS.—Granollers.
- COMBINACIÓ NUMÉRICA.—8 5 2 6 4
5 4 6 8 6
6 2 5 4 8
4 6 8 2 5
2 8 4 5 6
- QUADRAT DE SÍLABAS.—Ta ba co
Ba ca llá
Co lla ret
- GEROGLIFICH.—Cent quimeras no pagan un deute.

Suscripció del ASA D' OROS, ilustrada.

Una treballadora.—Un nap.

M. L. F. sargento primer de las forzas de D. Pascual Cucala.—10 rumbis.

Treyem comptes: 8 per Déu, 4 per la Pàtria, 4 pèl Rey y 4 per D. C.: total un duro y bon profit.

E. O. Tradicionalista hasta morir.—Mitja llaua.

Un noy que no pot sufrir als lladres.—Tres endolas y tres rals.

Como tradicionalista desprecio las bravatas de la secta liberal.—Peta y m'ha.

J. C. Pbro., per haver sigut robat lo Toisó y contra las intrigas dels masons.—Cinch missas.

B. M. Pbro., que desitja la conversió de la premsa anti-catòlica.—Dos xinxons.

(Se continuarà.)